

zapsána dle § 1 známk. nov. z 30. července 1895 č. 108 ř. z. a nařízen její výmaz z rejstříku.

Rozhodnutí odůvodněno jest takto: Znáмка tvoří pouze slovo »Caffaroma«, jež je zřejmě utvořeno ze slov »Caffé« a »aroma«; určena jsouc pro kostky z kávy a kávové náhražky obsahuje známka výlučně údaj jakosti chráněného zboží v tom smyslu, že zboží má vůni (aroma) kávy. Odporuje tudíž ustanovení § 1 známk. novely z 30. července 1895 č. 108 ř. z.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná namítá především, že tato známka byla již v r. 1913 zapsána do rejstříku obch. a živn. komory v Terstu pro původního výrobce. Leč — nehledě k tomu, že ze stížností ani ze spisů není zjevno, je-li stěžující si firma oprávněna z tohoto, pro jiného chránitele znějícího zápisu pro sebe odvozovati nějaká subjektivní práva —, zápis do rejstříku skutečně provedený není nijak na závadu tomu, aby úřad použil práva, jež mu jest dáno ustanovením § 21 lit. d) zák. známk. z 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. Vždyť tento předpis zákonný má na zřeteli právě jen přezkoumání známek již zapsaných co do jejich registrační způsobilosti.

Nař. rozhodnutí uznalo spornou známku za nezpůsobilou k zápisu ve smyslu § 1 známk. nov. z 30. července 1895 č. 108 ř. z., ježto obsahuje výlučně údaj jakosti chráněného zboží. Správnost tohoto odůvodnění stížnost ani po stránce právní ani co do skutkového zjištění nepopírá. Nelze také naléztí nijakou závadu na úsudku žal. úřadu, že slovo »Caffaroma«, jsouc zřejmě utvořeno ze slov »Caffé« a »aroma«, má ráz označení vlastnosti zboží, pro něž známka jest určena.

Poukazuje-li stížnost k tomu, že známka se jako označení zboží určitého původu vžila, jest k tomu podotknouti, že vžití známky nemůže známku přičítí se předpisu § 1 známk. nov. z r. 1895 učiniti k zápisu způsobilou, jak tento soud opětovně, tak zejména v nál. Boh. 1644 a 1704 adm. vyslovil a podrobně odůvodnil.

Že nemůže zákonitost nař. rozhodnutí, kterou tento soud jedině povolán jest přezkoumávati, býti uvedena v pochybnost poukazováním na hospodářské škody, které st-lce ze zákazu známky vzejdou, nepotřebuje důkazu.

Z veškerých těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3623.

Státní zaměstnanci: I. Není všeobecné zákonné normy, která by vdově po býv. uh. stát. úředníku, která již před převratem pense vdovské požívala, dávala nárok na pensi tu proti čsl. státu. — II. Vdově takové přísluší pensijní nárok zásadně jen vůči tomu státu, jemuž zemřelý manžel až do své smrti resp. do svého pensionování sloužil.

(Nález ze dne 17. května 1924 č. 8443.)

Věc: Anna G. v Bratislavě proti ministerstvu financí o vdovskou pensi.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná

D ů v o d y: Rozhodnutím gřř v Bratislavě z 11. listopadu 1921 nebyla převzata pense Anny G. čsl. státem, ježto poslední služební místo jejího manžela bylo v Temešváru. Proti uvedenému rozhodnutí podala Anna G. stížnost k min. fin., v níž tvrdila, že manžel její byl do Temešváru jen prozatímně přeložen. Rozhodnutím z 11. listopadu 1922 min. fin. stížnost její zamítlo jako neodůvodněnou, ježto vdově poukázána byla vdovská pense poštovním ředitelstvím v Temešváru, t. j. vrchností posledního aktivního místa jejího manžela.

Ve stížnosti k nsc-u uvádí st-lka, že zemřelý její manžel (zemřel 15. prosince 1916) sloužil neustále v Bratislavě a pouze poslední rok před smrtí přeložen byl prozatímně do Temešváru. Domnívá se, že pro penzijní nárok jest rozhodným státní občanství, resp. domovská příslušnost a ježto ani ona ani její manžel příslušnosti na Slovensku neztratili, že proto neztratila nároku na vdovskou pensi proti čsl. státu. Pense byla jí stále vyplácena pokladnou pošt. ředitelství v Bratislavě a nikoliv pokladnou pošt. ředitelství v Temešváru. Z toho důvodu nárok na výplatu a likvidaci pense může býti uplatňován pouze proti pokladně pošt. ředitelství v Bratislavě a tím proti čsl. státu.

Nss shledal tuto stížnost bezdůvodnou z těchto úvah:

Zákonné úpravy, která by dávala st-lce právní nárok na požadovanou pensi, posud není. Až do konečné úpravy zákonné vyplácejí se pense podobné na základě interních výnosů min. financí, dle nichž převzme čsl. stát odpočivné a zaopatřovací požitky býv. státních úředníků, zřízenců a dělníků resp. jejich pozůstalých, jichž poslední služební místo bylo v území nynějšího čsl. státu, zůstanou-li příjemci těchto požitků i na dále příslušníky čsl. státu, kdežto percipientům cizím v území čsl. republiky bydlicím jest vyplácti požitky ty zálohou na účet příslušného cizího státu a to se zřetelem na různou hodnotu v jednotlivých státech relací 60 Kč : 100 K cizím (výnos min. fin. z 15. března 1919 č. 10.241/19 a z 21. května 1919 č. 25.539). Z á s a d n ě přísluší tedy státním zaměstnancům resp. jejich pozůstalým nárok na odpočivné požitky jen proti onomu státu, jemuž zaměstnanci ti až do svého přeložení do výslužby resp. do své smrti sloužili.

V daném případě jest nesporno, že manžel st-lčin zemřel v roce 1916 jako poštovní rada v Temešváru, nesporno jest dále, že pošt. ředitelství v Temešváru poukázalo st-lce pensi, kterou vyplácelo pošt. ředitelství v Bratislavě jako úřad pobytu st-lčina. Když za tohoto stavu rozhodl žal. úřad, že pense st-lky se čsl. státem nepřebírá, nelze v jeho postupu shledávati nezákonnost a není třeba proto zabývati se vývody stížnosti, v nichž st-lka dovozuje svou domovskou a státní příslušnost k čsl. republice, protože otázka tato jako irelevantní žal. úřadem vůbec řešena nebyla.

Č. 3624.

Státní občanství. — Administrativní řízení: I. Ministerstvo vnitra je mocí svého práva dozorčího oprávněno, zrušiti i formálně pravoplatný akt podřízeného úřadu, kterým bylo vysloveno, že určitá osoba je čsl. státním občanem, shledá-li, že zákonem přede-